

Arrest

nr. 210 247 van 27 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Basij, dat deel uitmaakt van het grotere dorp Singan, gelegen in het district Farkhar in de provincie Takhar. U bent een Tadzjiek van etnische origine en bent een soennitische moslim.

Uw vader, A.(...) A.(...) A.(...), was een commandant voor de partij Jamiat-e Islami ten tijde van het regime van de taliban. Voordien was uw vader ook actief geweest bij de moedjahedien. Tijdens het

regime van de taliban in 1378 (1999 volgens de westerse kalender) kwam uw vader om het leven tijdens een gevecht tegen de taliban. U was toen vijf à zes jaar oud. Geruchten deden echter de ronde dat hij gedood werd door een zekere commandant Bashir die aangesloten was bij de concurrerende partij Hezb-e Islami.

In Singan was er al sinds jaar en dag een stammenconflict gaande tussen deze commandant Bashir en zijn aanhangers enerzijds, en de bewoners van uw dorp Basij anderzijds. De dorpingen van Basij, waartoe u en uw familie ook behoren, waren voornamelijk aanhangers van de partij Jamiat-e Islami en werden door deze commandant en zijn manschappen voortdurend lastiggevallen en onderdrukt. Zo vroegen ze onder meer onrechtmatig een deel van de oogst van de pistachenootbomen, vielen ze jongeren lastig op weg naar school en plunderden ze de huizen leeg.

In 1391 (2012 volgens de westerse kalender), tijdens een vuurgevecht tussen deze twee stammen, kwam Haji Omar, de broer van commandant Bashir om het leven. Noch u, noch uw twee broers waren aanwezig tijdens dit gevecht. Een week na de dood van Haji Omar kwamen de manschappen van commandant Bashir naar jullie woning en dreigden ermee jullie familie kapot te maken. Commandant Bashir beschuldigde jullie ervan zijn broer te hebben vermoord om zodoende de dood van jullie vader te wreken. U en uw broers waren op dat ogenblik niet thuis.

Twee weken later, toen u en uw broer Sam(...) aan het werk waren op het land, werden jullie plots onder vuur genomen door een groep gewapende mannen. Sam(...) overleefde deze aanval niet. U wist te ontsnappen, maar werd geraakt door vier kogels. Uw oudste broer Sal(...) bracht u zwaar gewond naar het ziekenhuis in Farkhar dat echter niet voldoende was uitgerust om uw ernstige verwondingen te behandelen. Bijgevolg werd u door Sal(...) overgebracht naar het Spinzar-ziekenhuis in Kunduz stad. Nadat Sal(...) u had afgezet in het ziekenhuis, keerde hij meteen terug naar Takhar om Sam(...) te begraven. Onderweg werd hij echter onderschept door mannen van Abdul Ali, het hoofd van de veiligheid van Farkhar en tevens de schoonbroer van commandant Bashir. Op basis van valse verklaringen, afgelegd door de manschappen van commandant Bashir, werd uw oudste broer beschuldigd van de moord op Haji Omar en opgesloten in de gevangenis van Takhar. U weet niet waar uw broer momenteel verblijft. Ofschoon uw moeder klacht had ingediend bij het districtshuis naar aanleiding van het onrecht dat uw familie werd aangedaan, werd deze onrechtmatig geseponeerd.

Tweeënhalve maand heeft u vervolgens in het ziekenhuis in Kunduz stad doorgebracht. Nadien heeft u nog eens zes maanden bij Z(...) B(...), uw tante langs moederskant, verbleven in Kunduz stad om verder te herstellen van uw verwondingen. De laatste maand voor uw vertrek zijn manschappen van commandant Bashir drie maal naar de woning van uw tante gekomen. De eerste twee keer was u thuis, maar wist u zich voor hen te verstoppen hoewel zij de tweede keer waren binnengekomen; de derde keer was u niet aanwezig toen zij langskwamen. Omdat uw tante en haar man, I(...) S(...), vreesden voor uw leven, besloten zij dat het beter was dat u Afghanistan zou verlaten.

Een week later heeft u Kunduz stad verlaten en trok u naar Nimroz waar u 6 maanden gewerkt heeft in hotel Pamir in het centrum. Kort voor uw vertrek uit Nimroz vertelde één van de jongens die ook werkte in ditzelfde hotel dat hij in de bazaar was aangesproken door mannen die op zoek waren naar u. Ongeveer tien dagen later bent u vertrokken uit Nimroz en heeft u Afghanistan verlaten, meer bepaald in de lente van 1392 (2013 volgens de westerse kalender).

U heeft gereisd via Iran (1 jaar en vier maanden), Turkije (6 maanden), Griekenland (8 maanden), Italië (1 maand) en Frankrijk (1 maand). Na een reis van ongeveer drie jaar bent u op 15/08/2016 aangekomen in België waarna u op 30/08/2016 een aanvraag om internationale bescherming heeft ingediend.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een medisch attest aangaande uw littekens (origineel) dd. 6/12/2016 en een medisch attest aangaande uw opname in Carda (origineel) dd. 5/05/2017. Bij het tweede persoonlijk onderhoud voegde u hier nog een kopie van uw taskara aan toe en een print van de post waarop vermeld staat dat de door u verwachte post werd teruggestuurd naar de afzender.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere

procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legt twee medische attesten neer: één waarin melding wordt gemaakt van het feit dat u 06/03/2017 tot 05/05/2017 werd opgenomen in Carda (een opvangcentrum voor asielzoekers met mentale problemen), en één waarin melding wordt gemaakt van het feit dat u vier kogelwonden en slagen aan het hoofd heeft opgelopen, en te kampen heeft met psychologische problemen (uw broer werd voor uw ogen vermoord), hoofdpijn, nervositeit en stress, geïrriteerdheid, paniek- en angstaanvallen en woedeaanvallen. U, geeft ten tijde van het eerste persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal aan niet meer in behandeling te zijn bij een geneesheer, sinds een maand geen medicatie meer te nemen en zich beter te voelen (CGVS, p.3).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Nergens uit de attesten blijkt dat u niet in staat bent op autonome wijze volledige en waarachtige verklaringen af te leggen inzake de motieven waarop u uw verzoek om internationale bescherming baseert. Verderop in deze beslissing wordt er dieper ingegaan op de door u neergelegde medische attesten en aangehaalde psychologische problemen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Er kan uit uw asielaanspraak afgeleid worden dat de directe aanleiding voor uw vertrek is ingegeven door uw vrees voor commandant Bashir, die u en uw broers verantwoordelijk achtte voor de dood van zijn broer Haji Omar. Commandant Bashir zou tevens verantwoordelijk zijn voor de dood van uw vader in uw kindertijd en zou vermoeden dat u en uw broers hierom wraak wilden nemen en jullie daarom zijn beginnen vervolgen. In dit verband dient er echter op gewezen te worden dat uw verklaringen hieromtrent geenszins aannemelijk overkomen.

Allereerst dient erop gewezen te worden dat u er niet in bent geslaagd deze vrees voor commandant Bashir op een geloofwaardige wijze toe te lichten. Hoewel u deze vrees in verband brengt met het verleden van uw vader als commandant voor de partij Jamiat-e Islami, de tegenhanger van de partij Hezb-e Islami waartoe commandant Bashir behoorde (CGVS, p.16, p.18-p.19) en het verdachte overlijden van uw vader (CGVS, p.18-p.19, CGVS II, p.17), dient er benadrukt te worden dat u evenzeer verschillende keren heeft aangehaald dat noch u, noch iemand anders van uw familie in de periode tussen de dood van uw vader en uw uiteindelijke vertrek uit Afghanistan, persoonlijke problemen heeft gekend met commandant Bashir en zijn troepen (CGVS, p.9, p.11, p.19). Nochtans behelst dit een periode van meer dan twaalf jaar. U herhaalde in dit opzicht dat **uw persoonlijke problemen met commandant Bashir dan ook pas zijn aangevangen na de dood van Haji Omar**, de broer van deze commandant, en dit **amper één maand voor uw vertrek uit Takhar** (CGVS, p.9, p.14 en p.16, CGVS II, p.6). Persoonlijk heeft u evenmin ooit contact gehad met deze commandant. Behalve uw vader was er verder niemand anders van uw familie actief voor de partij Jamiat-e Islami (CGVS, p.17 en CGVS II, p.15). U benadrukte dat u niets had met deze partij en er zelfs niet mee akkoord ging dat uw vader in het verleden was aangesloten bij Jamiat-e Islami, omdat groepen zoals deze enkel maar het leven eisen van onschuldige mensen (CGVS II, p.13). U haalde overigens aan dat er in uw dorp nog voormalige commandanten van Jamiat-e Islami woonden die weliswaar hun activiteiten voor deze partij hadden gestaakt, maar in het algemeen evenmin persoonlijke problemen hadden met Bashir omwille

van hun verleden voor Jamiat-e Islami. Behalve het feit dat ze net zoals alle andere inwoners ushr en zakat (islamitische belastingen) moesten betalen aan commandant Bashir en zijn manschappen, liet Bashir hen voornamelijk met rust omdat zij als commandant laag in rang waren, net zoals uw vader destijds, en zij zodus geen bedreiging voor hem vormden (CGVS, p.12, p.19 en CGVS II, p.13-p.15). Ondanks dit verschil in politieke ideologie tussen de inwoners van uw dorp Basij en de rest van de inwoners van Singan, die voornamelijk Hezb-e Islami geneegen waren, was volgens u de hoofdreden voor het jarenlange stammenconflict tussen Basij en de rest van Singan ruzie over wie zich de oogst van pistachenoten in uw regio mocht toe-eigenen (CGVS, p.15, CGVS II, p.6-p.7 en p.13). Daarnaast onderstreepte u dat het niet enkel u en uw familieleden waren die door Bashir en zijn troepen werden lastiggevallen, maar in feite alle dorpelingen van Basij. Zo gaf u als voorbeeld dat hij en zijn troepen onrechtmatig een deel van de oogst van deze pistachenoten opeisten, ze te pas en te onpas het water afsloten en jongens lastigvielen op weg naar school (CGVS, p.15, p.17). In het licht van deze elementen kan er vervolgens vastgesteld worden dat u hierbij dan ook eerder wijst op een algemene situatie in uw regio, maar geenszins aantoonde dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Aangaande de reden waarom u en uw broers plotseling na al die jaren persoonlijk gevisieerd werden door commandant Bashir dient er opgemerkt te worden dat uw verklaringen allesbehalve aannemelijk en coherent zijn. Zo verklaarde u meermaals dat commandant Bashir zowel u als uw broers ervan beschuldigde zijn broer Haji Omar te hebben vermoord tijdens een gevecht tussen zijn manschappen en de inwoners van Basij over van de oogst van pistachenoten. Bashir was ervan overtuigd dat jullie zich wilden wreken voor de moord op jullie vader door zijn broer Haji Omar te doden. Wat dit conflict betreft, dient erop gewezen te worden dat noch u, noch uw twee broers aanwezig waren tijdens dit gevecht met de mannen van Bashir. Evenmin bleek commandant Bashir zelf te hebben deelgenomen aan dit gevecht. Wie de uiteindelijke moordenaar van Haji Omar was, was zelfs u niet bekend, maar u voegde hier weliswaar aan toe dat iedereen wist dat u en uw broers niets te maken hadden met zijn dood (CGVS, p.20, CGVS II, p.6). De vraag kan dan ook gesteld worden waarop commandant Bashir zich concreet baseerde om ervan uit te gaan dat u en uw broers deze moord hadden gepleegd. Het deed vervolgens verbazen toen u later verklaarde dat de manschappen van commandant Bashir valse verklaringen zouden hebben afgelegd om zodoende uw broer Sal.(...) achter de tralies te krijgen (CGVS, p.22). Indien commandant Bashir ervan overtuigd was, zoals u aanvankelijk beweerde, dat jullie zijn broer hadden vermoord om zich te wreken voor de moord op jullie vader, houdt het geen steek dat zijn troepen alsnog valse verklaringen moesten afleggen om uw broer te kunnen arresteren. Hiermee geconfronteerd, wijzigde u plots uw antwoord en beweerde u dat u in feite niet wist of Bashir stellig geloofde dat jullie de moordenaars van zijn broer waren en jullie misschien gewoon in de val wilde lokken omwille van de vijandigheden in jullie regio. Hoe dan ook was u ervan overtuigd dat hij jullie familie kapot wilde maken (CGVS, p.24). Er kan dan ook vastgesteld worden dat uw verklaringen aangaande de reden waarom u en uw broers persoonlijk gevisieerd werden door Bashir allesbehalve coherent zijn. Het feit dat u evenzeer verklaarde in al die jaren na de dood van uw vader nooit persoonlijke problemen te hebben gehad met deze commandant (CGVS, p.15-p.16, CGVS II, p.6), en deze u en uw broers plotsklaps zonder enige grond de moord van zijn broer in de schoenen schoof, maakt dat uw beweringen in dit opzicht dan ook geenszins weten te overtuigen. Bovendien kan men ook aannemen dat Bashir wel de werkelijke moordenaar van zijn broer zal willen aanpakken, en niet zomaar eender wie (valselijk) zal beschuldigen.

Bovendien verklaarde u dat u pas na het overlijden van Haji Omar, zodus meer dan twaalf jaar na het overlijden van uw vader (CGVS, p.9, p.11, p.19), van uw moeder vernomen had dat uw vader in feite een commandant was geweest voor Jamiat-e Islami en gedood werd door commandant Bashir (CGVS II, p.13). Ook uw broers wisten hier niets van. Voordien had u namelijk altijd gedacht dat uw vader aan een ziekte was gestorven en wist u niets af van zijn verleden als commandant (CGVS II, p.14, p.16). U haalde aan dat uw moeder dit al die jaren zou verzwegen hebben omdat ze vreesde dat, indien jullie de ware oorzaak achter de dood van jullie vader zouden kennen, u en uw broers zich ook zouden aansluiten bij Jamiat-e Islami en mogelijk zouden omkomen bij een gevecht (CGVS II, p.16). Dit is weinig aannemelijk aangezien ook in het dorp wel bekend zal zijn geweest dat uw vader commandant was bij Jamiat. De kans is dan ook reëel dat iemand in het dorp wel ooit uitspraken zal gedaan hebben over uw vaders verleden, en mogelijk zelfs de link zal hebben gelegd met commandant Bashir gezien de door u geschetste context van een conflict tussen de dorpelingen en Bashir dat al jaren aansleept. Naar de reden waarom precies uw vader gedood werd door commandant Bashir, gelet op het feit dat hij maar een kleine commandant was met weinig macht (CGVS, p.12, p.19 en CGVS II, p.13), kon u enkel gissen. Vreemd genoeg waren uw verklaringen in dit opzicht ook niet bepaald coherent. Zo verklaarde u tijdens het eerste onderhoud op het CGVS dat u had

gehoord dat Bashir zich in het verleden ook reeds bezig hield met criminele praktijken en uw vader hem had geprobeerd tegen te houden. Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud bleek u hier plotseling niet meer zo zeker van te zijn en zei u dan weer dat uw vader mogelijks problemen had veroorzaakt voor Bashir of hem misschien iets in de weg had gelegd en moest u toegeven de ware reden achter uw vaders dood in feite niet te kennen (CGVS, p.19, CGVS II, p.15). Terwijl het aannemelijk is dat u niet elk detail weet te vertellen aangaande het verleden van uw vader als commandant voor Jamiat-e Islami, gelet op uw zeer jeugdige leeftijd ten tijde van uw vaders overlijden, is het alsnog verwonderlijk dat u nooit aan uw moeder had gevraagd waarom Bashir uw vader had vermoord nadat u dit nieuws te weten kwam. Te meer aangezien u verklaarde nog regelmatig contact te hebben met uw moeder en de rest van uw familie in Kunduz sinds uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.12, CGVS II, p.3). Uw moeder zou nu te oud zijn om haar nog zulke vragen te stellen (CGVS II, p.15). Zulke verklaringen weten echter moeilijk te overtuigen. Wetende dat u uw hele leven in de veronderstelling was dat uw vader gestorven was aan een ziekte en u plotseling ontdekte dat uw vader in feite een commandant was voor Jamiat-e Islami en gedood werd door dezelfde persoon die net had gepoogd om ook u te doden, en trouwens de uiteindelijke reden was waarom u noodgedwongen uw thuisland diende te ontvluchten, is het dan ook weinig aannemelijk dat u hier zo weinig interesse voor aan de dag legde. Zulke indifferentie brengt dan ook uw algemene geloofwaardigheid aan het wankelen. Indien er kan aangenomen worden dat uw vader in het verleden een commandant is geweest voor Jamiat-e Islami, slaagde u er aan de hand van uw verklaringen niet in, noch uw vaders verleden als commandant, noch uw vaders dood op een geloofwaardige wijze in verband te brengen met de door u beweerde problemen waarop u uw terugkeervrees naar Afghanistan baseert.

Ook kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen aangaande de persoonlijke bedreigingen ten aanzien van u en uw broers. Zo vertelde u dat de manschappen van Bashir een week na het overlijden van Haji Omar naar jullie woning zijn gekomen. Hoewel u en uw broers op dat ogenblik niet thuis waren, bedreigden zij uw moeder en dreigden zij ermee jullie voltallige familie uit te moorden (CGVS, p.20). Ondanks deze doodsb bedreigingen, zijn uw vijanden verwonderlijk genoeg slechts één keer naar uw woning gekomen om u en uw broers te zoeken (CGVS II, p.7). Indien zij u werkelijk dermate viseerden zoals u beweerde, mag er namelijk aangenomen worden dat zij geen enkele kans onbenut zouden laten om u en uw broers te pakken te krijgen en jullie evenmin enige ruimte zouden geven opdat jullie zouden kunnen wegvluchten. In dit opzicht is het bijgevolg hoogst merkwaardig dat uw belagers pas twee weken later opnieuw boven water zijn gekomen (CGVS, p.20). Bovendien deed het verbazen dat u en uw broers ondanks deze bedreigingen jullie dagdagelijkse bezigheden op de velden bleven uitvoeren en geen enkele stap hebben ondernomen om zich in veiligheid te brengen of om jullie onschuld te bewijzen. U antwoordde louter dat u en uw broers geen stappen hadden ondernomen omdat jullie overtuigd waren van jullie onschuld (CGVS, p.20). Gelet op uw eerdere verklaringen, met name de wijze waarop Bashir en zijn troepen de plak zwaaiden in uw regio en zich allerlei wangedrag ongestraft konden veroorloven, deed zulke achteloosheid echter ten zeerste verbazen. Zo had u eerder het voorbeeld aangehaald van een zekere Anwar uit uw dorp die gedood werd op zijn velden omdat hij geen deel van zijn oogst wilde afstaan. Een andere dorpeeling Yunus moest dan weer noodgedwongen met zijn voltallige familie naar Iran vluchten omdat zijn zus werd lastiggevalen door de mannen van Bashir (CGVS, p.16-p.17, CGVS II, p.7-p8). Wetende tot wat deze commandant en zijn mannen in staat waren, is het toch wel achteloze gedrag dat u en uw broers vertoonden moeilijk in overeenstemming te brengen met de door u aangehaalde vrees.

Verder was de door u geschetste ontsnapping aan de troepen van Bashir evenzeer opmerkelijk en ongeloofwaardig te noemen. Zo verklaarde u dat u samen met uw broer am.(...)aan het werken was op de velden toen deze mannen plotseling opdaagden en het vuur openden. Gevraagd hoe u had weten te ontkomen aan uw belagers die bovendien gewapend waren, antwoordde u dat u ondanks uw zware verwondingen nog in staat was geweest om te kruipen en u zich op die manier honderd meter verderop had kunnen verstoppen in een waterbeek alwaar u om hulp was beginnen roepen. Uw belagers zouden daarna gewoon zijn afgedropen. Gevraagd waarom uw tegenstanders u zomaar hadden laten gaan, goed wetende dat u nog leefde aangezien u zoniet nog had verklaard dat u was weggekropen en was beginnen roepen, wijzigde u uw antwoord en zei u dat u pas bij de vierde kogel, die u in uw rug had geraakt, op de grond was gevallen en u toen roerloos op de grond was blijven liggen. Een antwoord dat echter haaks staat op uw eerdere verklaring (CGVS, p.22-p.23). Zulke wijzigende verklaringen doen dan ook twijfelen aan uw verklaringen over de wijze waarop u deze verwondingen heeft opgelopen.

Ook uw verklaringen aangaande de arrestatie van uw broer Sal.(...) en zijn huidige verblijfssituatie zijn allesbehalve aannemelijk te noemen. Allereerst kan er opgemerkt worden dat

het weinig logisch is dat commandant Bashir al die moeite zou doen om zijn schoonbroer, het hoofd van de veiligheid van Farkhar, in te schakelen, enkele van zijn mannen vervolgens valse verklaringen laat afleggen om zagezegd te rechtvaardigen waarom Sal.(...) achter de tralies dient te verdwijnen voor de moord op Haji Omar, terwijl zijn mannen nog voordien eenvoudigweg op klaarlichte dag het vuur hadden geopend op u en uw broer Sam.(...) toen jullie aan het werk waren op de velden (CGVS, p.14, p.20, p.22). Bovendien had u eerder meermaals verteld dat deze commandant vrijelijk kon doen wat hij wou zonder hiervoor enige gevolgen te moeten dragen. De vraag kan dan ook gesteld worden waarom jullie belagers alsnog zulke inspanningen zouden leveren terwijl zij ook uw broer Sal.(...) gemakkelijk hadden kunnen neerschieten toen ze hem onderweg onderschepten, net zoals ze eerder met u en Sam.(...) hadden gepoogd te doen; een vraag waar u evenmin het antwoord op wist (CGVS, p.22). Hoewel u nog steeds regelmatig contact heeft met uw familie in Afghanistan, meer bepaald met de man van uw tante langs moederskant in Kunduz stad, bij wie ook uw moeder inmiddels is ingetrokken (CGVS, p.12, CGVS II, p.3), beweert u niet te weten waar uw broer Sal.(...) momenteel wordt vastgehouden of hoe het hem inmiddels vergaat (CGVS, p.12). Ofschoon u zich had geïnformeerd naar de situatie van Sal.(...) bij de man van uw tante, had hij u geantwoord dat het niet duidelijk was waar uw broer momenteel werd vastgehouden. Behalve dat hij zijn eigen zorgen en beslommeringen had, kon u hier niet meer aan toevoegen (CGVS, p.13). Aangaande de arrestatie of vasthouding van Sal.(...) kon u evenmin enig bewijs voorleggen. Hiernaar gevraagd gaf u het antwoord dat u halsoverkop diende te vluchten en u niemand had om deze papieren op te vragen (CGVS II, p.17). Een antwoord dat echter wederom deed verbazen aangezien u eerder nog had verklaard dat de man van uw tante persoonlijk naar de gevangenis van Takhar was gegaan om zich te informeren naar uw broer. Hoewel u hier later aan toevoegde dat u in feite niet wist of de man van uw tante daadwerkelijk was gegaan of dit enkel maar had gezegd om u te sussen (CGVS II, p.4-p.5), kan dit niet als verschoningsgrond beschouwd worden voor dergelijk tegenstrijdig antwoord. Bovendien is het feit dat deze man pas in 1396 (2017 volgens de westerse kalender), met andere woorden vijf jaar na de arrestatie van uw broer (CGVS, p.9, p.14), naar de gevangenis is gegaan om zich te informeren naar Sal.(...) enkel en alleen omdat uw familie te droevig was geweest na het overlijden van uw andere broer Sam.(...) (CGVS II, p.5) alleszins merkwaardig te noemen. Zulke bevreedende uitspraken brengen dan ook wederom uw algemene geloofwaardigheid aan het wankelen.

Verder werden er tegenstrijdigheden opgemerkt aangaande de verklaringen die u heeft afgelegd bij enerzijds de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en anderzijds het Commissariaat generaal (CGVS) die uw algemene geloofwaardigheid verder in ernstige mate ondermijnen. Ten eerste verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw broer Sam.(...) gedood werd door commandant Bashir omdat Sam.(...) zich zou verzet hebben tegen het feit dat Bashir zomaar ongestraft kon doen en laten wat hij wilde. Uw broer zou zelfs verschillende keren klacht hebben neergelegd tegen Bashir en dit zou ook de reden zijn geweest waarom Bashir hem uiteindelijk had gedood (Vragenlijst DVZ, dd. 06/09/2016). Bij het CGVS linkte u echter de dood van Sam.(...) puur aan het feit dat Bashir u en uw broers verantwoordelijk achtte voor de dood van zijn broer Haji Omar en repte u met geen woord over mogelijke klachten die door Sam.(...) zouden zijn neergelegd tegen Bashir. De enige klacht die u bij het CGVS aanhaalde was de klacht die uw moeder had neergelegd tegen Bashir en dit pas na het overlijden van Sam.(...). Ofschoon u wel degelijk aanhaalde dat enkele maanden voor de dood van Haji Omar enkele dorpelingen naar het districtshuis waren getrokken om het buitensporige gedrag van commandant Bashir en zijn mannen aan te klagen, verklaarde u evenzeer dat noch u, noch uw twee broers hierbij betrokken waren geweest (CGVS, p.18-p.19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid kon u niet meer dan deze te ontkennen wat dan ook niet als een afdoende verklaring voor deze opmerkelijke vaststelling aanzien kan worden (CGVS, p.21). Ten tweede verklaarde u bij de DVZ maar liefst twee jaar te hebben verbleven in Kunduz alvorens u was doorgereisd naar Nimroz (Verklaring DVZ, paragraaf 10, dd. 06/09/2016), terwijl u nadien bij het CGVS dan weer verklaarde tweeënhalve maand te hebben doorgebracht in het ziekenhuis in Kunduz en zes maanden bij uw tante in Kunduz stad (CGVS, p.5). U herhaalde deze verklaringen later tijdens het persoonlijk onderhoud nogmaals op een andere wijze door te stellen dat u Farkhar had verlaten in saratan 1391 (juni/juli 2012 volgens de westerse kalender) en Kunduz in hamal 1392 (maart 2013 volgens de westerse kalender) waaruit opnieuw kan opgemaakt worden dat uw verblijf in Kunduz een periode van nog geen jaar had behelsd (CGVS, p.9), in tegenstelling tot het verblijf van twee jaar zoals u eerder had verklaard bij de DVZ. Hierop gewezen trachtte u deze tegenstrijdigheid te vergoelijken door wederom enkel en alleen te beweren dat dit een misverstand moet zijn geweest (CGVS, p.21) wat evenmin als verschoningsgrond beschouwd kan worden.

Gelet op het geheel van bovenstaande weinig aannemelijke, bevreedende en tegenstrijdige verklaringen, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Bijgevolg kan u niet als vluchteling erkend worden. Evenmin komt u in aanmerking voor de toekenning van de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2 a en b.

Tenslotte legt u geen documenten neer die de appreciatie van het Commissariaat-generaal in de positieve zin weten om te buigen.

Wat betreft de door u neergelegde taskara dient er gewezen te worden op het feit dat deze louter een aanwijzing kan zijn voor uw identiteit en herkomst, hetgeen hier echter niet ter discussie staat. Bovendien, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de betrouwbaarheid van alle Afghaanse documenten erg onzeker is, dit omdat Afghaanse documenten - via corruptie - gemakkelijk kunnen verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde. Het gebrek aan bewijs aangaande de arrestatie en vasthouding van uw broer Sal.(...) werd reeds hierboven besproken. Evenmin legt u bewijs neer aangaande uw langdurige ziekenhuisopname in Kunduz of aangaande de klacht die uw moeder had neergelegd naar aanleiding van de moord op uw broer Sam.(...) Gevraagd naar dit laatste, antwoordde u dat u bewijs van deze klacht niet kon voorleggen. Gevraagd of uw moeder dit bewijs zou kunnen opsturen, beweerde u dat uw moeder dit document niet kon opsturen omdat ze geen geld heeft en nu financieel afhankelijk is van andere mensen. Bovendien zou niemand haar helpen indien ze naar Takhar zou terugkeren om dit bewijs op te vragen. Daarop gevraagd of uw moeder überhaupt iets van bewijs had ontvangen naar aanleiding van de klacht die ze had neergelegd, bleek u hier echter geenszins van op de hoogte te zijn en uw moeder deze vraag nooit gesteld te hebben (CGVS II, p.17). Het feit dat u beweerde dat uw moeder u dit document nooit per post zou kunnen bezorgen omdat ze hier niet de nodige financiële middelen voor zou gehad hebben, in feite niet wetende of uw moeder dit document al dan niet in haar bezit had, deed dan ook verbazen. Te meer aangezien uw moeder momenteel verblijft bij uw tante langs moederskant van wie u verklaarde dat diens man in het verleden reeds per post uw taskara naar België had gestuurd (CGVS, p.3-p.4 en CGVS II, p.2-p.3). Aldus getuigt dit geenszins van enige kwaadwilligheid of onvermogen zijnerwege om u de nodige documenten te verschaffen indien nodig. Zulke beweringen doen dan ook wederom twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Wat betreft de door u neergelegde print aangaande door u verwachte post die werd teruggestuurd, bewijst dit louter dat uw post werd teruggestuurd naar de afzender, niet meer en niet minder.

Verder legt u twee medische attesten neer aangaande uw fysieke en psychologische toestand. Het medisch attest aangaande uw littekens en psychologische klachten werd opgemaakt door een Belgische arts en maakt melding van de volgende objectieve letsels, met name vier littekens als gevolg van kogelwonden die u heeft opgelopen en slagen aan het hoofd die u werden toegebracht. Het Commissariaat-generaal (CGVS) wil niet betwisten dat u ernstige verwondingen heeft opgelopen; dit blijkt dan ook uit het medisch attest dat u voorlegt. Het CGVS stelt zich echter wel de nodige vragen bij de oorzaak die u hieraan verbindt en de gebeurtenissen die u schetst waarbij u deze verwondingen zou hebben opgelopen. In het medisch attest verklaart de arts dat uw littekens het gevolg zijn van kogelwonden (objectieve letsels), u beweerde ook beschoten te zijn door uw vijanden in Afghanistan. Het CGVS verwijst echter naar bovenstaande argumenten inzake de ongeloofwaardigheid van de door u geschetste omstandigheden waarin u deze opliep. Verder wordt er in ditzelfde medisch attest melding gemaakt van de volgende subjectieve letsels, met name het feit dat uw broer voor uw ogen werd vermoord, klachten van hoofdpijn, nervositeit en stress, geïrriteerdheid, paniek- en angstaanvallen en woedeaanvallen. Uw arts verklaart in dit opzicht dat deze symptomen zich vertalen in psychologische problemen. U verklaarde aan de arts dat deze letsels te wijten zijn aan het feit dat u mishandeling heeft ondergaan omwille van bedreigingen, gewelddadigheden en aangevallen en beschoten werd door een groep, gewapend met kalasjnikovs. Aldus blijkt dat de arts zich voor deze elementen heeft gebaseerd op uw eigen verklaringen omtrent de manier waarop u deze fysieke en mentale letsels heeft opgelopen. Het CGVS betwist niet dat de littekens die u heeft het gevolg zijn van kogelwonden, maar stelt zich wel de nodige vragen bij de directe oorzaak die u geeft voor deze littekens. Nergens in het medisch attest wordt namelijk de diagnose gesteld die op een wetenschappelijk onderbouwde wijze een causaal verband legt tussen uw verwondingen en de precieze wijze hoe u deze verwondingen zou hebben opgelopen. De arts stelt louter vast dat u ernstige littekens heeft opgelopen en laat zich verder leiden door uw uitleg over de oorzaak van uw letsels Nergens in het attest staat een verwijzing naar de graad van correlatie tussen de letsels die u heeft opgelopen en de precieze oorzaak hiervan. Hetzelfde geldt voor de door u geattesteerde psychologische problemen waarmee u te kampen heeft. Het medisch attest op zich heeft onvoldoende bewijskracht om, in samenhang met uw ongeloofwaardige verklaringen, de waarachtigheid van uw asielmotieven aan te tonen. Een arts kan immers nooit met

volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin bepaalde verwondingen werden opgelopen. Dit alles in acht genomen, kan worden gesteld dat dit medisch attest op zich geen sluitend bewijs vormt voor de feiten en/of omstandigheden die aan de basis zouden liggen van de daarin vermelde littekens. Volledigheidshalve dient er te worden opgemerkt dat u ook na confrontatie en overleg met uw advocaat alsnog bleef vasthouden aan uw verklaringen (CGVS II, p.18-p.19). Aldus biedt u geen zicht op de werkelijke omstandigheden waarin u deze littekens hebt opgelopen.

In verband met uw psychologische problemen, legt u ter staving hiervan een tweede attest neer, opgemaakt door de directeur van het centrum Carda. In dit attest wordt verklaard dat u opgevolgd werd in Carda en daar verbleven heeft van 06/03/2017 tot 05/05/2017. Verder wordt er melding gemaakt in dit attest dat het centrum Carda een opvangcentrum is voor asielzoekers met mentale problemen en hen open psychologische ondersteuning en opvang aanbiedt gedurende een bepaalde periode. Er dient te worden vastgesteld dat het neergelegde attest enkel vaststelt dat u gedurende een bepaalde periode werd opgenomen in Carda en daar psychologisch opgevolgd werd. In het neergelegde verslag wordt er echter niet gesproken over de precieze reden(en) van uw opname, noch over de symptomen waarvoor u in behandeling was bij Carda, noch over de aard van de behandeling die u (mogelijk) gekregen heeft, noch over een medicamenteuze opvolging, noch werd er toegelicht bij welke arts u specifiek in behandeling was. Evenmin blijkt hieruit dat er verdere psychologische ondersteuning nodig is. Evenzeer moet worden opgemerkt dat dit verslag geen zuiver medisch attest betreft, gezien het niet door een geneesheer, maar door de directeur van desbetreffend opvangcentrum werd opgesteld. Het neergelegde verslag is dan ook niet bij machte om afbreuk te doen aan het voorgaande.

Aangaande uw psychologische problemen vertelde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u momenteel niet meer in behandeling bent voor uw problemen en u zich beter voelt. U verklaarde bovendien sinds een maand geen medicatie meer te nemen (CGVS, p.3). U herhaalde weliswaar dat u het in het verleden mentaal erg zwaar had, veel medicatie moest nemen en ook een psycholoog zag waardoor u mogelijk foutieve verklaringen heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p.25). Dat u mogelijk tegenstrijdige verklaringen had afgelegd, weet u aan het feit dat uw hoofd in het verleden werd geraakt door een steen in Afghanistan (CGVS II, p.18-p.19). Er dient echter te worden gesteld dat zowel uw verklaringen aangaande uw psychologische problemen, uw opname bij Carda en de door u neergelegde medische attesten geen ander licht werpen op de inschatting van uw asielmotieven. Spijts de inhoud van beide medische attesten en uw verklaringen hieromtrent dient na analyse van het gehoorverslag te worden vastgesteld dat uw verklaringen op tal van aspecten zeer gedetailleerd zijn en bovendien plausibel gesitueerd zijn in tijd en ruimte. Er dient dan ook te worden aangenomen dat u in staat bent om op een autonome en functionele wijze uw asielrelaas te verdedigen. Deze attesten geven geen elementen aan die wat dit betreft tot een andere beoordeling zouden leiden. Ofschoon u beweerde veel dingen te zijn vergeten omwille van wat er u was overkomen in Afghanistan (CGVS II, p.18), wordt er in de door u neergelegde attesten evenmin melding gemaakt van het feit dat u te kampen zou hebben met mogelijke geheugenproblemen. Er is dan ook geen enkele indicatie dat u moeilijkheden zou hebben op cognitief niveau of dat deze een verklaring zouden bieden voor de hierboven aangehaalde argumenten. Deze attesten vermogen dan ook geenszins de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven te herstellen. Bovendien tonen deze geenszins aan dat de door u aangehaalde en geattesteerde psychologische problemen het gevolg zouden zijn van de door de u aangehaalde feiten, die reeds als niet geloofwaardig werden beoordeeld door het Commissariaat-generaal.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk

verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Farkhar in de provincie Takhar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Takhar behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten van Takhar. De veiligheidssituatie in Takhar wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Takhar als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld dat er in de provincie plaatsvindt, is immers hoofdzakelijk geconcentreerd in de westelijke districten die grenzen aan de provincie Kunduz en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De provincie Takhar scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Ook wat uw district Farkhar betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Farkhar van de provincie Takhar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Farkhar in de provincie Takhar. Evenmin beschikt het

CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in wat zich aandient als enige middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vluchtelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanpak. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.*

U legt twee medische attesten neer: één waarin melding wordt gemaakt van het feit dat u 06/03/2017 tot 05/05/2017 werd opgenomen in Carda (een opvangcentrum voor asielzoekers met mentale problemen), en één waarin melding wordt gemaakt van het feit dat u vier kogelwonden en slagen aan het hoofd heeft opgelopen, en te kampen heeft met psychologische problemen (uw broer werd voor uw ogen vermoord), hoofdpijn, nervositeit en stress, geïrriteerdheid, paniek- en angstaanvallen en woedeaanvallen. U, geeft ten tijde van het eerste persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal aan niet meer in behandeling te zijn bij een geneesheer, sinds een maand geen medicatie meer te nemen en zich beter te voelen (CGVS, p.3).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Nergens uit de attesten blijkt dat u niet in staat bent op autonome wijze volledige en waarachtige verklaringen af te leggen inzake de motieven waarop u uw verzoek om internationale bescherming baseert. Verderop in deze beslissing wordt er dieper ingegaan op de door u neergelegde medische attesten en aangehaalde psychologische problemen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk

gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Er kan uit uw asielrelaas afgeleid worden dat de directe aanleiding voor uw vertrek is ingegeven door uw vrees voor commandant Bashir, die u en uw broers verantwoordelijk achtte voor de dood van zijn broer Haji Omar. Commandant Bashir zou tevens verantwoordelijk zijn voor de dood van uw vader in uw kindertijd en zou vermoeden dat u en uw broers hierom wraak wilden nemen en jullie daarom zijn beginnen vervolgen. In dit verband dient er echter op gewezen te worden dat uw verklaringen hieromtrent geenszins aannemelijk overkomen.

Allereerst dient erop gewezen te worden dat u er niet in bent geslaagd deze vrees voor commandant Bashir op een geloofwaardige wijze toe te lichten. Hoewel u deze vrees in verband brengt met het verleden van uw vader als commandant voor de partij Jamiat-e Islami, de tegenhanger van de partij Hezb-e Islami waartoe commandant Bashir behoorde (CGVS, p.16, p.18-p.19) en het verdachte overlijden van uw vader (CGVS, p.18-p.19, CGVS II, p.17), dient er benadrukt te worden dat u evenzeer verschillende keren heeft aangehaald dat noch u, noch iemand anders van uw familie in de periode tussen de dood van uw vader en uw uiteindelijke vertrek uit Afghanistan, persoonlijke problemen heeft gekend met commandant Bashir en zijn troepen (CGVS, p.9, p.11, p.19). Nochtans behelst dit een periode van meer dan twaalf jaar. U herhaalde in dit opzicht dat **uw persoonlijke problemen met commandant Bashir dan ook pas zijn aangevangen na de dood van Haji Omar**, de broer van deze commandant, en dit **amper één maand voor uw vertrek uit Takhar** (CGVS, p.9, p.14 en p.16, CGVS II, p.6). Persoonlijk heeft u evenmin ooit contact gehad met deze commandant. Behalve uw vader was er verder niemand anders van uw familie actief voor de partij Jamiat-e Islami (CGVS, p.17 en CGVS II, p.15). U benadrukte dat u niets had met deze partij en er zelfs niet mee akkoord ging dat uw vader in het verleden wat aangesloten bij Jamiat-e Islami, omdat groepen zoals deze enkel maar het leven eisen van onschuldige mensen (CGVS II, p.13). U haalde overigens aan dat er in uw dorp nog voormalige commandanten van Jamiat-e Islami woonden die weliswaar hun activiteiten voor deze partij hadden gestaakt, maar in het algemeen evenmin persoonlijke problemen hadden met Bashir omwille van hun verleden voor Jamiat-e Islami. Behalve het feit dat ze net zoals alle andere inwoners ushr en zakat (islamitische belastingen) moesten betalen aan commandant Bashir en zijn manschappen, liet Bashir hen voornamelijk met rust omdat zij als commandant laag in rang waren, net zoals uw vader destijds, en zij zodus geen bedreiging voor hem vormden (CGVS, p.12, p.19 en CGVS II, p.13-p.15). Ondanks dit verschil in politieke ideologie tussen de inwoners van uw dorp Basij en de rest van de inwoners van Singan, die voornamelijk Hezb-e Islami genegen waren, was volgens u de hoofdreden voor het jarenlange stammenconflict tussen Basij en de rest van Singan ruzie over wie zich de oogst van pistachenoten in uw regio mocht toe-eigenen (CGVS, p.15, CGVS II, p.6-p.7 en p.13). Daarnaast onderstreepte u dat het niet enkel u en uw familieleden waren die door Bashir en zijn troepen werden lastiggevallen, maar in feite alle dorpelingen van Basij. Zo gaf u als voorbeeld dat hij en zijn troepen onrechtmatig een deel van de oogst van deze pistachenoten opeisten, ze te pas en te onpas het water afsloten en jongens lastigvielen op weg naar school (CGVS, p.15, p.17). In het licht van deze elementen kan er vervolgens vastgesteld worden dat u hierbij dan ook eerder wijst op een algemene situatie in uw regio, maar geenszins aantoonde dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Aangaande de reden waarom u en uw broers plotseling na al die jaren persoonlijk gevisieerd werden door commandant Bashir dient er opgemerkt te worden dat uw verklaringen allesbehalve aannemelijk en coherent zijn. Zo verklaarde u meermaals dat commandant Bashir zowel u als uw broers ervan beschuldigde zijn broer Haji Omar te hebben vermoord tijdens een gevecht tussen zijn manschappen en de inwoners van Basij over van de oogst van pistachenoten. Bashir was ervan overtuigd dat jullie zich wilden wreken voor de moord op jullie vader door zijn broer Haji Omar te doden. Wat dit conflict betreft, dient erop gewezen te worden dat noch u, noch uw twee broers aanwezig waren tijdens dit gevecht met de mannen van Bashir. Evenmin bleek commandant Bashir zelf te hebben deelgenomen aan dit gevecht. Wie de uiteindelijke moordenaar van Haji Omar was, was zelfs u niet bekend, maar u voegde hier weliswaar aan toe dat iedereen wist dat u en uw broers niets te maken hadden met zijn dood (CGVS, p.20, CGVS II, p.6). De vraag kan dan ook gesteld worden waarop commandant Bashir zich concreet baseerde om ervan uit te gaan dat u en uw broers deze moord hadden gepleegd. Het deed vervolgens verbazen toen u later verklaarde dat de manschappen van commandant Bashir valse verklaringen zouden hebben afgelegd om zodoende uw broer Sal.(...) achter

de tralies te krijgen (CGVS, p.22). Indien commandant Bashir ervan overtuigd was, zoals u aanvankelijk beweerde, dat jullie zijn broer hadden vermoord om zich te wreken voor de moord op jullie vader, houdt het geen steek dat zijn troepen alsnog valse verklaringen moesten afleggen om uw broer te kunnen arresteren. Hiermee geconfronteerd, wijzigde u plots uw antwoord en beweerde u dat u in feite niet wist of Bashir stellig geloofde dat jullie de moordenaars van zijn broer waren en jullie misschien gewoon in de val wilde lokken omwille van de vijandigheden in jullie regio. Hoe dan ook was u ervan overtuigd dat hij jullie familie kapot wilde maken (CGVS, p.24). Er kan dan ook vastgesteld worden dat uw verklaringen aangaande de reden waarom u en uw broers persoonlijk gevisieerd werden door Bashir allesbehalve coherent zijn. Het feit dat u evenzeer verklaarde in al die jaren na de dood van uw vader nooit persoonlijke problemen te hebben gehad met deze commandant (CGVS, p.15-p.16, CGVS II, p.6), en deze u en uw broers plotsklaps zonder enige grond de moord van zijn broer in de schoenen schoof, maakt dat uw beweringen in dit opzicht dan ook geenszins weten te overtuigen. Bovendien kan men ook aannemen dat Bashir wel de werkelijke moordenaar van zijn broer zal willen aanpakken, en niet zomaar eender wie (valselijk) zal beschuldigen.

Bovendien verklaarde u dat u pas na het overlijden van Haji Omar, zodus meer dan twaalf jaar na het overlijden van uw vader (CGVS, p.9, p.11, p.19), van uw moeder vernomen had dat uw vader in feite een commandant was geweest voor Jamiat-e Islami en gedood werd door commandant Bashir (CGVS II, p.13). Ook uw broers wisten hier niets van. Voordien had u namelijk altijd gedacht dat uw vader aan een ziekte was gestorven en wist u niets af van zijn verleden als commandant (CGVS II, p.14, p.16). U haalde aan dat uw moeder dit al die jaren zou verzwegen hebben omdat ze vreesde dat, indien jullie de ware oorzaak achter de dood van jullie vader zouden kennen, u en uw broers zich ook zouden aansluiten bij Jamiat-e Islami en mogelijk zouden omkomen bij een gevecht (CGVS II, p.16). Dit is weinig aannemelijk aangezien ook in het dorp wel bekend zal zijn geweest dat uw vader commandant was bij Jamiat. De kans is dan ook reëel dat iemand in het dorp wel ooit uitspraken zal gedaan hebben over uw vaders verleden, en mogelijk zelfs de link zal hebben gelegd met commandant Bashir gezien de door u geschetste context van een conflict tussen de dorpelingen en Bashir dat al jaren aansleept. Naar de reden waarom precies uw vader gedood werd door commandant Bashir, gelet op het feit dat hij maar een kleine commandant was met weinig macht (CGVS, p.12, p.19 en CGVS II, p.13), kon u enkel gissen. Vreemd genoeg waren uw verklaringen in dit opzicht ook niet bepaald coherent. Zo verklaarde u tijdens het eerste onderhoud op het CGVS dat u had gehoord dat Bashir zich in het verleden ook reeds bezig hield met criminele praktijken en uw vader hem had geprobeerd tegen te houden. Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud bleek u hier plotseling niet meer zo zeker van te zijn en zei u dan weer dat uw vader mogelijks problemen had veroorzaakt voor Bashir of hem misschien iets in de weg had gelegd en moest u toegeven de ware reden achter uw vaders dood in feite niet te kennen (CGVS, p.19, CGVS II, p.15). Terwijl het aannemelijk is dat u niet elk detail weet te vertellen aangaande het verleden van uw vader als commandant voor Jamiat-e Islami, gelet op uw zeer jeugdige leeftijd ten tijde van uw vaders overlijden, is het alsnog verwonderlijk dat u nooit aan uw moeder had gevraagd waarom Bashir uw vader had vermoord nadat u dit nieuws te weten kwam. Te meer aangezien u verklaarde nog regelmatig contact te hebben met uw moeder en de rest van uw familie in Kunduz sinds uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.12, CGVS II, p.3). Uw moeder zou nu te oud zijn om haar nog zulke vragen te stellen (CGVS II, p.15). Zulke verklaringen weten echter moeilijk te overtuigen. Wetende dat u uw hele leven in de veronderstelling was dat uw vader gestorven was aan een ziekte en u plotseling ontdekte dat uw vader in feite een commandant was voor Jamiat-e Islami en gedood werd door dezelfde persoon die net had gepoogd om ook u te doden, en trouwens de uiteindelijke reden was waarom u noodgedwongen uw thuisland diende te ontvluchten, is het dan ook weinig aannemelijk dat u hier zo weinig interesse voor aan de dag legde. Zulke indifferentie brengt dan ook uw algemene geloofwaardigheid aan het wankelen. Indien er kan aangenomen worden dat uw vader in het verleden een commandant is geweest voor Jamiat-e Islami, slaagde u er aan de hand van uw verklaringen niet in, noch uw vaders verleden als commandant, noch uw vaders dood op een geloofwaardige wijze in verband te brengen met de door u beweerde problemen waarop u uw terugkeervrees naar Afghanistan baseert.

Ook kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen aangaande de persoonlijke bedreigingen ten aanzien van u en uw broers. Zo vertelde u dat de manschappen van Bashir een week na het overlijden van Haji Omar naar jullie woning zijn gekomen. Hoewel u en uw broers op dat ogenblik niet thuis waren, bedreigden zij uw moeder en dreigden zij ermee jullie voltallige familie uit te moorden (CGVS, p.20). Ondanks deze doodsb bedreigingen, zijn uw vijanden verwonderlijk genoeg slechts één keer naar uw woning gekomen om u en uw broers te zoeken (CGVS II, p.7). Indien zij u werkelijk dermate viseerden zoals u beweerde, mag er namelijk aangenomen worden dat zij geen enkele kans onbenut zouden laten om u en uw broers te pakken te krijgen en jullie evenmin enige

ruimte zouden geven opdat jullie zouden kunnen wegvluchten. In dit opzicht is het bijgevolg hoogst merkwaardig dat uw belagers pas twee weken later opnieuw boven water zijn gekomen (CGVS, p.20). Bovendien deed het verbazen dat u en uw broers ondanks deze bedreigingen jullie dagdagelijkse bezigheden op de velden bleven uitvoeren en geen enkele stap hebben ondernomen om zich in veiligheid te brengen of om jullie onschuld te bewijzen. U antwoordde louter dat u en uw broers geen stappen hadden ondernomen omdat jullie overtuigd waren van jullie onschuld (CGVS, p.20). Gelet op uw eerdere verklaringen, met name de wijze waarop Bashir en zijn troepen de plak zwaaiden in uw regio en zich allerlei wangedrag ongestraft konden veroorloven, deed zulke achteloosheid echter ten zeerste verbazen. Zo had u eerder het voorbeeld aangehaald van een zekere Anwar uit uw dorp die gedood werd op zijn velden omdat hij geen deel van zijn oogst wilde afstaan. Een andere dorpling Younus moest dan weer noodgedwongen met zijn voltallige familie naar Iran vluchten omdat zijn zus werd lastiggevallen door de mannen van Bashir (CGVS, p.16-p.17, CGVS II, p.7-p8). Wetende tot wat deze commandant en zijn mannen in staat waren, is het toch wel achteloze gedrag dat u en uw broers vertoonden moeilijk in overeenstemming te brengen met de door u aangehaalde vrees.

Verder was de door u geschetste ontsnapping aan de troepen van Bashir evenzeer opmerkelijk en ongeloofwaardig te noemen. Zo verklaarde u dat u samen met uw broer Sam(...) aan het werken was op de velden toen deze mannen plotseling opdaagden en het vuur openden. Gevraagd hoe u had weten te ontkomen aan uw belagers die bovendien gewapend waren, antwoordde u dat u ondanks uw zware verwondingen nog in staat was geweest om te kruipen en u zich op die manier honderd meter verderop had kunnen verstoppen in een waterbeek alwaar u om hulp was beginnen roepen. Uw belagers zouden daarna gewoon zijn afgedropen. Gevraagd waarom uw tegenstanders u zomaar hadden laten gaan, goed wetende dat u nog leefde aangezien u zoniet nog had verklaard dat u was weggekropen en was beginnen roepen, wijzigde u uw antwoord en zei u dat u pas bij de vierde kogel, die u in uw rug had geraakt, op de grond was gevallen en u toen roerloos op de grond was blijven liggen. Een antwoord dat echter haaks staat op uw eerdere verklaring (CGVS, p.22-p.23). Zulke wijzigende verklaringen doen dan ook twijfelen aan uw verklaringen over de wijze waarop u deze verwondingen heeft opgelopen.

Ook uw verklaringen aangaande de arrestatie van uw broer Sal(...) en zijn huidige verblijfssituatie zijn allesbehalve aannemelijk te noemen. Allereerst kan er opgemerkt worden dat het weinig logisch is dat commandant Bashir al die moeite zou doen om zijn schoonbroer, het hoofd van de veiligheid van Farkhar, in te schakelen, enkele van zijn mannen vervolgens valse verklaringen laat afleggen om zagezegd te rechtvaardigen waarom Sal(...) achter de tralies dient te verdwijnen voor de moord op Haji Omar, terwijl zijn mannen nog voordien eenvoudigweg op klaarlichte dag het vuur hadden geopend op u en uw broer Sam(...) toen jullie aan het werk waren op de velden (CGVS, p.14, p.20, p.22). Bovendien had u eerder meermaals verteld dat deze commandant vrijelijk kon doen wat hij wou zonder hiervoor enige gevolgen te moeten dragen. De vraag kan dan ook gesteld worden waarom jullie belagers alsnog zulke inspanningen zouden leveren terwijl zij ook uw broer Sal(...) gemakkelijk hadden kunnen neerschieten toen ze hem onderweg onderschepten, net zoals ze eerder met u en Sam(...) hadden gepoogd te doen; een vraag waar u evenmin het antwoord op wist (CGVS, p.22). Hoewel u nog steeds regelmatig contact heeft met uw familie in Afghanistan, meer bepaald met de man van uw tante langs moederskant in Kunduz stad, bij wie ook uw moeder inmiddels is ingetrokken (CGVS, p.12, CGVS II, p.3), beweert u niet te weten waar uw broer Sal(...) momenteel wordt vastgehouden of hoe het hem inmiddels vergaat (CGVS, p.12). Ofschoon u zich had geïnformeerd naar de situatie van Sal(...) bij de man van uw tante, had hij u geantwoord dat het niet duidelijk was waar uw broer momenteel werd vastgehouden. Behalve dat hij zijn eigen zorgen en beslommingen had, kon u hier niet meer aan toevoegen (CGVS, p.13). Aangaande de arrestatie of vasthouding van Sal(...) kon u evenmin enig bewijs voorleggen. Hiernaar gevraagd gaf u het antwoord dat u halsoverkop diende te vluchten en u niemand had om deze papieren op te vragen (CGVS II, p.17). Een antwoord dat echter wederom deed verbazen aangezien u eerder nog had verklaard dat de man van uw tante persoonlijk naar de gevangenis van Takhar was gegaan om zich te informeren naar uw broer. Hoewel u hier later aan toevoegde dat u in feite niet wist of de man van uw tante daadwerkelijk was gegaan of dit enkel maar had gezegd om u te sussen (CGVS II, p.4-p.5), kan dit niet als verschoningsgrond beschouwd worden voor dergelijk tegenstrijdig antwoord. Bovendien is het feit dat deze man pas in 1396 (2017 volgens de westerse kalender), met andere woorden vijf jaar na de arrestatie van uw broer (CGVS, p.9, p.14), naar de gevangenis is gegaan om zich te informeren naar Sal(...) enkel en alleen omdat uw familie te droevig was geweest na het overlijden van uw andere broer Sam(...) (CGVS II, p.5) alleszins merkwaardig te noemen. Zulke bevreedende uitspraken brengen dan ook wederom uw algemene geloofwaardigheid aan het wankelen.

Verder werden er tegenstrijdigheden opgemerkt aangaande de verklaringen die u heeft afgelegd bij enerzijds de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en anderzijds het Commissariaat generaal (CGVS) die uw algemene geloofwaardigheid verder in ernstige mate ondermijnen. Ten eerste verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw broer Sam.(...) gedood werd door commandant Bashir omdat Sam.(...) zich zou verzet hebben tegen het feit dat Bashir zomaar ongestraft kon doen en laten wat hij wilde. Uw broer zou zelfs verschillende keren klacht hebben neergelegd tegen Bashir en dit zou ook de reden zijn geweest waarom Bashir hem uiteindelijk had gedood (Vragenlijst DVZ, dd. 06/09/2016). Bij het CGVS linkte u echter de dood van Sam.(...) puur aan het feit dat Bashir u en uw broers verantwoordelijk achtte voor de dood van zijn broer Haji Omar en repte u met geen woord over mogelijke klachten die door Sam.(...) zouden zijn neergelegd tegen Bashir. De enige klacht die u bij het CGVS aanhaalde was de klacht die uw moeder had neergelegd tegen Bashir en dit pas na het overlijden van Sam.(...) Ofschoon u wel degelijk aanhaalde dat enkele maanden voor de dood van Haji Omar enkele dorpelingen naar het districtshuis waren getrokken om het buitensporige gedrag van commandant Bashir en zijn mannen aan te klagen, verklaarde u evenzeer dat noch u, noch uw twee broers hierbij betrokken waren geweest (CGVS, p.18-p.19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid kon u niet meer dan deze te ontkennen wat dan ook niet als een afdoende verklaring voor deze opmerkelijke vaststelling aanzien kan worden (CGVS, p.21). Ten tweede verklaarde u bij de DVZ maar liefst twee jaar te hebben verbleven in Kunduz alvorens u was doorgereisd naar Nimroz (Verklaring DVZ, paragraaf 10, dd. 06/09/2016), terwijl u nadien bij het CGVS dan weer verklaarde tweeënhalve maand te hebben doorgebracht in het ziekenhuis in Kunduz en zes maanden bij uw tante in Kunduz stad (CGVS, p.5). U herhaalde deze verklaringen later tijdens het persoonlijk onderhoud nogmaals op een andere wijze door te stellen dat u Farkhar had verlaten in saratan 1391 (juni/juli 2012 volgens de westerse kalender) en Kunduz in hamal 1392 (maart 2013 volgens de westerse kalender) waaruit opnieuw kan opgemaakt worden dat uw verblijf in Kunduz een periode van nog geen jaar had behelsd (CGVS, p.9), in tegenstelling tot het verblijf van twee jaar zoals u eerder had verklaard bij de DVZ. Hierop gewezen trachtte u deze tegenstrijdigheid te vergoelijken door wederom enkel en alleen te beweren dat dit een misverstand moet zijn geweest (CGVS, p.21) wat evenmin als verschoningsgrond beschouwd kan worden.

Gelet op het geheel van bovenstaande weinig aannemelijke, bevreedende en tegenstrijdige verklaringen, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling erkend worden. Evenmin komt u in aanmerking voor de toekenning van de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2 a en b.

Tenslotte legt u geen documenten neer die de appreciatie van het Commissariaat-generaal in de positieve zin weten om te buigen.

Wat betreft de door u neergelegde taskara dient er gewezen te worden op het feit dat deze louter een aanwijzing kan zijn voor uw identiteit en herkomst, hetgeen hier echter niet ter discussie staat. Bovendien, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de betrouwbaarheid van alle Afghaanse documenten erg onzeker is, dit omdat Afghaanse documenten - via corruptie - gemakkelijk kunnen verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde. Het gebrek aan bewijs aangaande de arrestatie en vasthouding van uw broer Sal.(...) werd reeds hierboven besproken. Evenmin legt u bewijs neer aangaande uw langdurige ziekenhuisopname in Kunduz of aangaande de klacht die uw moeder had neergelegd naar aanleiding van de moord op uw broer Sam.(...) Gevraagd naar dit laatste, antwoordde u dat u bewijs van deze klacht niet kon voorleggen. Gevraagd of uw moeder dit bewijs zou kunnen opsturen, beweerde u dat uw moeder dit document niet kon opsturen omdat ze geen geld heeft en nu financieel afhankelijk is van andere mensen. Bovendien zou niemand haar helpen indien ze naar Takhar zou terugkeren om dit bewijs op te vragen. Daarop gevraagd of uw moeder überhaupt iets van bewijs had ontvangen naar aanleiding van de klacht die ze had neergelegd, bleek u hier echter geenszins van op de hoogte te zijn en uw moeder deze vraag nooit gesteld te hebben (CGVS II, p.17). Het feit dat u beweerde dat uw moeder u dit document nooit per post zou kunnen bezorgen omdat ze hier niet de nodige financiële middelen voor zou gehad hebben, in feite niet wetende of uw moeder dit document al dan niet in haar bezit had, deed dan ook verbazen. Te meer aangezien uw moeder momenteel verblijft bij uw tante langs moederskant van wie u verklaarde dat diens man in het verleden reeds per post uw taskara naar België had gestuurd (CGVS, p.3-p.4 en CGVS II, p.2-p.3). Aldus getuigt dit geenszins van enige kwaadwilligheid of onvermogen zijnentwege om u de nodige documenten te verschaffen indien nodig. Zulke beweringen doen dan ook wederom twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Wat

betreft de door u neergelegde print aangaande door u verwachte post die werd teruggestuurd, bewijst dit louter dat uw post werd teruggestuurd naar de afzender, niet meer en niet minder.

Verder legt u twee medische attesten neer aangaande uw fysieke en psychologische toestand. Het medisch attest aangaande uw littekens en psychologische klachten werd opgemaakt door een Belgische arts en maakt melding van de volgende objectieve letsels, met name vier littekens als gevolg van kogelwonden die u heeft opgelopen en slagen aan het hoofd die u werden toegebracht. Het Commissariaat-generaal (CGVS) wil niet betwisten dat u ernstige verwondingen heeft opgelopen; dit blijkt dan ook uit het medisch attest dat u voorlegt. Het CGVS stelt zich echter wel de nodige vragen bij de oorzaak die u hieraan verbindt en de gebeurtenissen die u schetst waarbij u deze verwondingen zou hebben opgelopen. In het medisch attest verklaart de arts dat uw littekens het gevolg zijn van kogelwonden (objectieve letsels), u beweerde ook beschoten te zijn door uw vijanden in Afghanistan. Het CGVS verwijst echter naar bovenstaande argumenten inzake de ongeloofwaardigheid van de door u geschetste omstandigheden waarin u deze opliep. Verder wordt er in ditzelfde medisch attest melding gemaakt van de volgende subjectieve letsels, met name het feit dat uw broer voor uw ogen werd vermoord, klachten van hoofdpijn, nervositeit en stress, geïrriteerdheid, paniek- en angstaanvallen en woedeaanvallen. Uw arts verklaart in dit opzicht dat deze symptomen zich vertalen in psychologische problemen. U verklaarde aan de arts dat deze letsels te wijten zijn aan het feit dat u mishandeling heeft ondergaan omwille van bedreigingen, gewelddadigheden en aangevallen en beschoten werd door een groep, gewapend met kalasjnikovs. Aldus blijkt dat de arts zich voor deze elementen heeft gebaseerd op uw eigen verklaringen omtrent de manier waarop u deze fysieke en mentale letsels heeft opgelopen. Het CGVS betwist niet dat de littekens die u heeft het gevolg zijn van kogelwonden, maar stelt zich wel de nodige vragen bij de directe oorzaak die u geeft voor deze littekens. Nergens in het medisch attest wordt namelijk de diagnose gesteld die op een wetenschappelijk onderbouwde wijze een causaal verband legt tussen uw verwondingen en de precieze wijze hoe u deze verwondingen zou hebben opgelopen. De arts stelt louter vast dat u ernstige littekens heeft opgelopen en laat zich verder leiden door uw uitleg over de oorzaak van uw letsels. Nergens in het attest staat een verwijzing naar de graad van correlatie tussen de letsels die u heeft opgelopen en de precieze oorzaak hiervan. Hetzelfde geldt voor de door u geattesteerde psychologische problemen waarmee u te kampen heeft. Het medisch attest op zich heeft onvoldoende bewijskracht om, in samenhang met uw ongeloofwaardige verklaringen, de waarachtigheid van uw asielmotieven aan te tonen. Een arts kan immers nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin bepaalde verwondingen werden opgelopen. Dit alles in acht genomen, kan worden gesteld dat dit medisch attest op zich geen sluitend bewijs vormt voor de feiten en/of omstandigheden die aan de basis zouden liggen van de daarin vermelde littekens. Volledigheidshalve dient er te worden opgemerkt dat u ook na confrontatie en overleg met uw advocaat alsnog bleef vasthouden aan uw verklaringen (CGVS II, p.18-p.19). Aldus biedt u geen zicht op de werkelijke omstandigheden waarin u deze littekens hebt opgelopen.

In verband met uw psychologische problemen, legt u ter staving hiervan een tweede attest neer, opgemaakt door de directeur van het centrum Carda. In dit attest wordt verklaard dat u opgevolgd werd in Carda en daar verbleven heeft van 06/03/2017 tot 05/05/2017. Verder wordt er melding gemaakt in dit attest dat het centrum Carda een opvangcentrum is voor asielzoekers met mentale problemen en hen open psychologische ondersteuning en opvang aanbiedt gedurende een bepaalde periode. Er dient te worden vastgesteld dat het neergelegde attest enkel vaststelt dat u gedurende een bepaalde periode werd opgenomen in Carda en daar psychologisch opgevolgd werd. In het neergelegde verslag wordt er echter niet gesproken over de precieze reden(en) van uw opname, noch over de symptomen waarvoor u in behandeling was bij Carda, noch over de aard van de behandeling die u (mogelijk) gekregen heeft, noch over een medicamenteuze opvolging, noch werd er toegelicht bij welke arts u specifiek in behandeling was. Evenmin blijkt hieruit dat er verdere psychologische ondersteuning nodig is. Evenzeer moet worden opgemerkt dat dit verslag geen zuiver medisch attest betreft, gezien het niet door een geneesheer, maar door de directeur van desbetreffend opvangcentrum werd opgesteld. Het neergelegde verslag is dan ook niet bij machte om afbreuk te doen aan het voorgaande.

Aangaande uw psychologische problemen vertelde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u momenteel niet meer in behandeling bent voor uw problemen en u zich beter voelt. U verklaarde bovendien sinds een maand geen medicatie meer te nemen (CGVS, p.3). U herhaalde weliswaar dat u het in het verleden mentaal erg zwaar had, veel medicatie moest nemen en ook een psycholoog zag waardoor u mogelijk foutieve verklaringen heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p.25). Dat u mogelijk tegenstrijdige verklaringen had afgelegd, weet u aan het feit dat uw hoofd in het verleden werd geraakt door een steen in Afghanistan (CGVS II, p.18-p.19). Er dient echter te worden gesteld dat zowel uw verklaringen aangaande uw psychologische

problemen, uw opname bij Carda en de door u neergelegde medische attesten geen ander licht werpen op de inschatting van uw asielmotieven. Spijts de inhoud van beide medische attesten en uw verklaringen hieromtrent dient na analyse van het gehoorverslag te worden vastgesteld dat uw verklaringen op tal van aspecten zeer gedetailleerd zijn en bovendien plausibel gesitueerd zijn in tijd en ruimte. Er dient dan ook te worden aangenomen dat u in staat bent om op een autonome en functionele wijze uw asielrelaas te verdedigen. Deze attesten geven geen elementen aan die wat dit betreft tot een andere beoordeling zouden leiden. Ofschoon u beweerde veel dingen te zijn vergeten omwille van wat er u was overkomen in Afghanistan (CGVS II, p.18), wordt er in de door u neergelegde attesten evenmin melding gemaakt van het feit dat u te kampen zou hebben met mogelijke geheugenproblemen. Er is dan ook geen enkele indicatie dat u moeilijkheden zou hebben op cognitief niveau of dat deze een verklaring zouden bieden voor de hierboven aangehaalde argumenten. Deze attesten vermogen dan ook geenszins de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven te herstellen. Bovendien tonen deze geenszins aan dat de door u aangehaalde en geattesteerde psychologische problemen het gevolg zouden zijn van de door de u aangehaalde feiten, die reeds als niet geloofwaardig werden beoordeeld door het Commissariaat-generaal.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker naar de “*erkenningsrichtlijn*” verwijst en hierbij stelt dat de verwerende partij rekening moet houden met de mentale problemen van verzoeker gaat hij volstrekt voorbij aan de bovenstaande concrete en zeer genuanceerde motivering aangaande verzoekers mentale problemen. Het argument dat het gehoor niet geschikt was voor een “*zwaar depressief*” asielzoeker blijkt niet uit de attesten die verzoeker neerlegde. Uit deze attesten blijkt overigens niet dat verzoeker “*zwaar depressief*” zou zijn. Uit de notities van de beide gehoren blijkt dat verzoekers verklaringen op tal van aspecten zeer gedetailleerd zijn en bovendien plausibel gesitueerd zijn in tijd en ruimte. Er dient dan ook te worden aangenomen dat verzoeker in staat was om op een autonome en functionele wijze zijn asielrelaas uit de doeken te doen. Bovendien blijkt uit de notities niet dat hij of zijn raadsman hebben aangegeven dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om een dergelijk onderhoud te hebben. Met de stelling dat de ambtenaar niets heeft gedaan om hem op zijn gemak te stellen en zich erg kil tegenover hem heeft gedragen, verschoont hij evenmin de gedane vaststellingen. De Raad stelt overigens vast dat uit de beide notities van het onderhoud dat verzoeker had, blijkt dat de ambtenaar zich op een professionele en objectieve wijze heeft opgesteld ten aanzien van verzoeker. Dat verzoeker zich niet op zijn gemak voelde tijdens zijn interviews valt ook niet af te leiden uit verzoeker zijn verklaringen. Verzoeker kreeg meermaals de kans opmerkingen te maken over het verloop van het onderzoek, doch liet dit telkens na (stuk 13, gehoorverslag, p. 2, 3, 25; stuk 7, gehoorverslag, p. 2, 19-20). Waar verzoeker zijn licht laat schijnen op het verloop van de interviews verklaarde verzoeker zelfs dat hij blij was de gelegenheid te hebben gekregen zijn verhaal te vertellen (stuk 7, gehoorverslag p. 20). Verzoekers raadsman maakte geen opmerkingen over het verloop van het interview, maar liet louter noteren dat hij verzoeker aanmaande de waarheid te vertellen, doch zonder succes (stuk 7, gehoorverslag, p. 20).

De neergelegde attesten geven geen elementen aan die wat dit betreft tot een andere beoordeling zouden leiden. Niettegenstaande verzoeker beweerde veel dingen te zijn vergeten omwille van wat er hem was overkomen in Afghanistan, wordt er in de door hem neergelegde attesten evenmin melding gemaakt van het feit dat hij te kampen zou hebben met mogelijke geheugenproblemen. Er is dan ook geen enkele indicatie dat verzoeker moeilijkheden zou hebben op cognitief niveau of dat deze een verklaring zouden bieden voor de hierboven aangehaalde argumenten. Bovendien tonen de neergelegde attesten geenszins aan dat de door verzoeker aangehaalde en geattesteerde psychologische problemen het gevolg zouden zijn van de door de hem aangehaalde feiten, die reeds als niet geloofwaardig werden beoordeeld. Verzoeker legt ook geen nieuwe elementen noch nieuwe attesten neer waaruit het tegendeel blijkt.

Het betoog dat de verwerende partij details zoekt en tegenstrijdigheden creëert die niet gegrond zijn, kan niet worden aanvaard. De bovenstaande vaststellingen hebben allen betrekking op de kern van verzoekers asielrelaas en kunnen dan ook niet worden afgedaan als details. De vastgestelde tegenstrijdigheden vinden steun in de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker tweemaal had op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn wel degelijk gegrond. Zij worden ook niet door verzoeker op enigerlei wijze verschoond.

Waar wordt gesteld dat de tegenpartij rekening moet houden met de traumatiserende reis die verzoeker heeft afgelegd, blijkt nergens dat verzoeker een traumatiserende reis heeft afgelegd in die zin dat die

van invloed is geweest op het afleggen van zijn verklaringen. Verzoeker licht dit verder overigens ook niet concreet toe.

Ook het argument dat steeds de meest nadelige interpretatie werd weerhouden zonder rekening te houden met zijn profiel wordt door verzoeker niet concreet toegelicht. Een dergelijk algemeen verweer kan niet volstaan om afbreuk te doen aan de voormelde concrete argumenten.

De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 19 april 2016 (p. 7) waarnaar de verwerende partij verwijst.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“(…) Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het

bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Farkhar in de provincie Takhar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Takhar behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten van Takhar. De veiligheidssituatie in Takhar wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Takhar als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld dat er in de provincie plaatsvindt, is immers hoofdzakelijk geconcentreerd in de westelijke districten die grenzen aan de provincie Kunduz en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De provincie Takhar scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Ook wat uw district Farkhar betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Farkhar van de provincie Takhar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Farkhar in de provincie Takhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.(...)"

Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker dan ook niet worden bijgetreden in zijn stelling dat de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst niet grondig werd onderzocht.

Het EASO rapport "Country of Origin Information Report – Afghanistan – Security Situation – Update" van mei 2018 dat door de verwerende partij met een aanvullende nota werd neergelegd, bevestigt voormelde informatie. Voor zover verzoeker naar dit EASO rapport verwijst stellende dat de regio in Takhar veel burgerslachtoffers kent omwille van het conflict in Afghanistan en de taliban en de situatie in Takhar problematisch is, brengt hij geen nieuwe informatie bij die een ander licht werpt op voormelde beoordeling.

De verwijzing naar een rapport van AAN "The 2016 Insurgency in the North: Beyond Kunduz city" van 30 januari 2016 om hieruit te concluderen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan elk jaar verslechtert

volstaat evenmin om afbreuk te doen aan de actuele en genuanceerde informatie omtrent de situatie in de provincie Takhar.

Waar verzoeker nog een "OSAR"-rapport aan het verzoekschrift toevoegt van 30 september 2016 kan hij geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen die allen gebaseerd zijn op recentere informatie.

Dat zijn regio in staat van oorlog is, is een bewering die bezwaarlijk kan volstaan om te oordelen dat er actueel voor burgers uit verzoekers regio een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Het gegeven dat er, zoals blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal en die aangebracht door verzoeker, zich in de provincie Takhar in het algemeen en in het district Farkhar in het bijzonder nog gewapende confrontaties en andere geweldfeiten voordoen en burgerslachtoffers vallen, wordt niet betwist en wordt terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C- 465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, § 30; EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54), wat dus *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit het voorgaande.

De Raad onderstreept nogmaals dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.7. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.9. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF